

PAiLiN

ที่สุดของ เรื่องสยองขวัญสั่นประสาท

เจ้าแม่ ตะเคียน

ดอน ท้าศาลา

เจ้าแม่ ตะเคียน

ดอน ภาสกา

PAILIN | เจ้าแม่ตะเคียน

สำนักพิมพ์ไพลิน | ดอน ทำศาลา

ข้อมูลทางบรรณานุกรมของสำนักหอสมุดแห่งชาติ

ดอน ทำศาลา.

เจ้าแม่ตะเคียน.--กรุงเทพฯ: ไพลิน, 2555.

128 หน้า.

1. นวนิยายไทย. I. ชื่อเรื่อง.

895.913

ISBN 978-616-15-1341-2

© สงวนลิขสิทธิ์ ห้ามลอกเลียนไม่ว่าส่วนหนึ่งส่วนใดของหนังสือ
นอกจากจะได้รับอนุญาตจาก บริษัท ไพลินบุ๊กเน็ต จำกัด (มหาชน)

ประธานกรรมการ

ประธานเจ้าหน้าที่บริหาร

ที่ปรึกษากฎหมาย

ผู้จัดการสำนักพิมพ์

บรรณาธิการบริหาร

บรรณาธิการต้นฉบับ

กองบรรณาธิการ

พิสูจน์อักษร

ออกแบบปก

ภาพประกอบ

ศิลปกรรม

พิมพ์

พล.อ.วิชา ศิริธรรม

ฉัตรเฉลิม เฉลิมชัยวัฒน์

อนันต์ แยมเกษร น.บ., น.ม., นศ.ม.

สมบัติ สุทธิจิตร

วิทยา ประทุมธารรัตน์

ก้องรัชต์ ประเสริฐศิลป์

สุริรัตน์ เข็นหลวง สุพรรณษา อินวงศ์ ศิริพร พงศ์สันติวิภา

จันทนา มานิตยกุล ณตะวัน ขำเลิศ

ภควัต ธาราพรรค

พรดุสิต พูลเขตวิทย์

แก้วแสน กราฟฟิค ทาวน์

บริษัท โรงพิมพ์มิตรสัมพันธ์กราฟฟิค จำกัด

จัดพิมพ์/จัดจำหน่าย

บริษัท ไพลินบุ๊กเน็ต จำกัด (มหาชน)

81 ถนนเสรีไทย แขวงมีนบุรี เขตมีนบุรี กรุงเทพฯ 10510

โทรศัพท์ 0 2540 1919 โทรสาร 0 2540 1818

Website : www.pailinbooknet.com E-mail : info@pailinbooknet.com

ISBN 978-616-15-1341-2

9 786161 513412

ราคา 109 บาท

คำแนะนำนักพิมพ์

แน่ว่า “เรื่องผี” หรือเรื่อง “สยองขวัญ” ที่ดินนั้น
อันดับแรกจะต้อง “น่ากลัว” เข้าไว้ก่อน!

แต่ใช้ว่า “อารมณ์” ด้านอื่นๆ จะถูกมองข้าม
หรือละเลยไป ไม่ถูกหยิบยกมา “นำเสนอ” แก่ท่านผู้อ่าน
เอาเสียเลย

...ถ้าเป็นอย่างนี้ก็ไม่น่าจะใช้ “งานเขียนที่ดี” ที่
ควรค่าแก่การอ่านมากนัก!

เพราะแม้จะเป็นการเขียนถึงภูตผีปิศาจ แต่ก็จำเป็นต้อง
อยู่เองที่จะต้องกล่าวถึง “คน” ...คนมักเป็นตัวละครสำคัญให้
เกิด “ผี” และผี...เท่าที่ปรากฏออกมา ก็เพื่อจะ “หลอกลวง”
คนมิใช่หรือ?

โดยเฉพาะเมื่อผู้เขียนได้เขียนมาจากเรื่องที่เกิดขึ้น
จริงด้วยแล้ว อารมณ์ความรู้สึกต่างๆ...ไม่ว่าจะเป็นความ
ตลกขบขัน ความเศร้าซึ่งสะท้อนอารมณ์ และอีกหลากหลาย
จึงต้องโปรยปรายอยู่ในเรื่องเล่าเหล่านั้นด้วยเช่นกัน

...อยากทดสอบ "ความกล้า" ของคุณหน่อยไหม?
อ่านเรื่อง (ที่เกิดขึ้นจริง) เหล่านี้คนเดียวตอนกลาง
คืน แล้วจะรู้ว่ามัน “หลอน” แค่ไหน!!

ปรารภนาดี
บรรณาธิการ

คำนำ

เมื่อตอนเป็นเด็กผมชอบฟังผู้ใหญ่เล่า “เรื่องผี” มาก!
ก็แปลกดี!...ทั้งๆ ที่ผมเป็นคน “กลัวผี” อย่างหนัก (ผมเชื่อ
จริงๆ จังๆ ว่า ‘ผีมีจริง’...เพราะเคยเจอเข้ากับตัวเองหลายครั้ง
หลายครา) แต่กลับชอบฟังและชอบอ่านเรื่องผีเป็นอย่างมาก

เรื่องผีทั้งตื่นเต้นน่ากลัวทั้งสนุกสนาน อีกทั้งยังเสริมสร้าง
“จินตนาการ” ออกไปอีกกว้างไกลไม่รู้จบ

...หาใช้สักแต่เป็นเรื่อง “เหลวไหล-ไร้สาระ” อย่างที่
บางคน (ส่วนใหญ่เป็นคนที่ไม่ชอบ) ปราบมาสไว้เลย!

เรื่องผีของคนโบราณโบราณนั้น “น่ากลัว” จริงๆ นะครับ...
ส่วนหนึ่งมาจาก “บรรยากาศ” ที่เอื้ออำนวยให้อย่างดียิ่ง

ทุกวันนี้โลกเรา “เจริญ” ขึ้นอย่างจุذไม่อยู่-กูไม่กลับ
ดินแดนแห่งความ “ลึกลับ” ถูกทำลายลงไปแทบไม่เหลือ
จินตนาการของผู้คนก็พลอย “แห้งเหือด” ลงไปด้วย เรื่องผีดีๆ
เลยกลายเป็นของ “หายาก” เข้าทุกที

ผมพยายามอย่างยิ่งที่จะเสาะแสวงหา “เรื่องผี” ที่
“เกิดขึ้นจริง” มานำเสนอ...ทั้งฟังเขาเล่ามา (และน่าเชื่อถือได้
ว่าจริง) ทั้งอ่านจากประสบการณ์จริงของคนถูกผีหลอก และก็มี
บางเรื่องที่ “เจอ” เข้ากับตัวเอง!

บางเรื่องน่าขนลุก บางเรื่องน่าขัน และบางเรื่องก็เศร้า
สะเทือนใจ...แต่ทั้งหมดทั้งปวงนั้นมีที่มาจาก “เรื่องจริง” ทั้งสิ้น!

คอน ท่าศาลา

สารบัญ

ห้วงหาอาลัย...	7
รออู่ป้ายนี้...	23
ฉันจะอยู่กับคุณ...	35
ตายทั้งกลม...	45
บ้านผี...	53
เจ้าแม่ตะเคียน...	63
วิญญาณห้วง...	75
เหตุสยองที่บ้านตาปัน...	87
ผีคนคุก...	103
คนตายที่ค่ายลูกเสือ...	115

ควงกตอลัย

ได้ฟัง กรีดร้องนั้นฉันได้ยินอย่างชัดเจน !

กรีดร้องอย่างเจ็บช้ำรันทด สะอึกสะอื้นอย่าง
ปวดร้าวทรมาน...ดังโหยหวนกัดกร่อนใจทุกคนที่ได้ยิน
เสียงคร่ำครวญนั้น มิได้เพิ่งเกิดขึ้นเมื่อปายนี้
เท่านั้น แต่มันเริ่มต้นเมื่อ 2 วันที่แล้ว

...ทราบความจากคนในบ้านว่า ในตอนปาย
ศรพรกำลังซักผ้าอยู่ดีๆ ก็ “เป็นลม” ไป คนในบ้าน
ช่วยกันปฐมพยาบาลกันยกใหญ่ เมื่อฟื้นขึ้นมาเธอก็

ร้องไห้ไม่หยุด (ศิริพร หญิงสาวอายุ 22 รุ่นเดียวกับฉัน แม้จะไม่ได้เป็นเพื่อนสนิท แต่เรารู้จักกันดีพอในฐานะที่จะเป็นเพื่อนบ้านกัน) ...ทุกคนที่ได้ยินล้วนแปลกใจ รวมทั้งฉัน

ไม่มีใครรู้ต้นสายปลายเหตุของความโศกเศร้า เสียใจจนต้องร้องไห้ออกมาของศิริพร...แม่เธอถามก็ไม่ได้ความ พ่อเธอถามก็ไม่ได้ความ ญาติพี่น้องถามก็ไม่ได้ความ

**... เธอร้องไห้ฟูมฟายราวกับจะเป็น
จะตาย!**

เมื่อวานตอนบ่ายๆ ก็ร้อง กระทั่งวันนี้ตอนบ่าย ก็ร้องอีก...ดูเหมือนเหตุเชื่อมโยงเพียงอย่างเดียวที่พอจะรู้ได้คือ ศิริพรจะเริ่มร้องไห้ในตอนบ่าย!

**พันจากนี้แล้วไม่มีใครรู้ “ความจริง”
ว่าเป็นเพราะ “สาเหตุ” อันใดศิริพรถึงต้อง
ร้องไห้**

แต่ละคนล้วนกลัดกลุ้ม “จนปัญญา” ไม่รู้จะ
แก้ไขอย่างไร

ฉันทนฟังมา 3 วันแล้ว อดที่จะสงสารศิริพร
ไม่ได้ อดสงสารพ่อแม่ญาติพี่น้องของศิริพรไม่ได้...

เห็นความ “ทุกข์โศก” ของพวกเขาแล้ว
ก็เศร้าใจแทน

...คงต้องมีสาเหตุสักอย่างละน่า ไม่งั้นอยู่ดีๆ
“คนปกติ” อย่างเราๆ ท่านๆ จะร้องไห้ออกมาทำไม?

แต่เรื่องนี้อาจเป็นเหตุ “สุดวิสัย” เกินกว่า
ที่คนธรรมดาอย่างเราจะเข้าใจได้ !

...แล้วฉันก็นึกถึง “อาเกิด” อาผู้ชายของฉัน...
น้องของพ่อคนนี้มี “อะไรบางอย่าง” ที่ติดตัวมาตั้งแต่
เกิดแล้ว!

อย่างเช่น อา “เห็น” ปู่กับย่า “พูดคุย”
กับพวกท่าน แล้วมาบอกญาติพี่น้องว่าปู่กับย่าเป็นอยู่
อย่างไรบ้าง ต้องการอะไรบ้าง?

ซึ่งญาติผู้ใหญ่หลายท่านได้ “สอบถาม” ถี่ถ้วน
แล้วลงความเห็นว่าเป็นปู่กับย่าพูดจริงๆ

...ก็คงไม่แปลกหรอกถ้าปู่กับย่าจะมีได้ “ทาย”
จากไปหลายปีแล้ว!

ยังมีอีกหลายเหตุการณ์ที่บ่งบอกว่าอาเกิดมี
“สัมผัสพิเศษ” ที่คนธรรมดาเข้าไม่ถึง (แต่ฉันจะไม่
เล่าให้เสียเวลาในที่นี้หรอก) ...ฉันจะพูดถึงแต่ในกรณี
ของศิริพรเขาเท่านั้น

เมื่อศิริพรเขาร้องไห้อย่างหา “สาเหตุ” ไม่ได้
ทำให้ฉันนึกไปถึงอาเกิด...มีแต่อาเกิดเท่านั้นที่ “จัดการ”
เรื่องเช่นนี้ได้ฉันหวังอย่างนั้น!

“อาเกิดคะ มีเรื่องแปลกๆ เกิดขึ้นแล้วค่ะ”
ฉันโทร. หาอาในบ่ายวันที่ 3 นั้นเอง แล้วเล่าเรื่องของ
ศิริพรให้ฟังคร่าวๆ อาเกิดเงียบไปชั่วครู่แล้วบอกว่าอีก
ประมาณ 2 ชั่วโมงจะมาถึง

ฉันมารอบู่ที่บ้าน
ของศิริพร (นัดอาเกิด
มาที่นี้) ...ศิริพรยัง
คงร้องไห้ มีอาการ
“คุมสติคุมร้าย”
ประเดี๋ยวก็ร้องไห้เสีย
ยกใหญ่ ประเดี๋ยวก็
หัวเราะขึ้นมาเสียเฉยๆ

ประเดี๋ยวก็ **“ด่าทอ”** ฟังไม่ได้ศัพท์ ประเดี๋ยวก็
ดิ่งทั้งผมเฝ้าของตัวเองอย่างไม่กลัวเจ็บ...

ญาติพี่น้องและใครๆ ก็เข้าไปไม่ทัก เห็น
แล้วให้นึก “กลัว” และสมเพชเวทนาไปพร้อมๆ
กัน!

“น่าใจเย็นๆ ไว้นะคะ...” ฉันไม่รู้จะนึกหาถ้อยคำ
อะไรมาปลอบพอกับแม่ของศิริพรให้ดีกว่านี้
“อีกประเดี๋ยวอาของฉันก็มาถึงแล้ว เขาจัดการได้
แน่ค่ะ”

...แต่เมื่อเห็น **"อาการ"** ของศิริพรแล้ว ฉัน
กลับไม่มีความ **"มั่นใจ"** เอาเสียเลย!

ในที่สุด อาเกิด
ก็มาถึงแล้ว!

ฉันได้ยิน

เสียงรถจอด

หน้าบ้าน

พร้อมๆ กับ

การ **"กรี๊ด"**

อย่างสุดเสียงของศิริพร

...ฉันก็เหมือนกับทุกๆ

คนที่ได้ยิน ต่างก็ “ขลุ่ย

เกรียว” และต่างก็มั่นใจว่า

นั่นไม่ใช่เสียงของศิริพรอย่าง

แน่นอน!

...ศิริพรอายุ 22 เท่านั้น แต่เสียงที่พวกเรา
ได้ยินนั้นเป็นเสียงของผู้หญิงอายุราวๆ 30 เห็นจะ
ได้...เปิดฉากต้อนรับการมาถึงของอาเกิด ด้วยการ
กรีดร้องดังโหยหวน สลับกับหัวเราะอย่างคลุ้มคลั่ง...

...กรีดร้อง หัวเราะ กรีดร้อง
หัวเราะ กรีดร้อง หัวเราะ!...

อาเกิดเข้าบ้านมาแล้วก็ “เพ่งเพ็ง” ศิริพร
อย่างตั้งใจ ศิริพรลุกนั่งบนเตียงนัยน์ตาขวางแดงก่ำ
ผมเฝ้าอยู่เหยิง ทั้งเสียดสีชาวที่สวมใส่ก็ขาดวันหลุด
ลุ่ยจากการ “จกทิ้ง” ของตัวเองเมื่อก่อนหน้านี้

หน้าอกหน้าใจของคนวัยสาวลั่นทะลักออก
มาให้ได้อาย!

แต่เปล่าหรอก ศิริพรไม่ได้ “รู้สึกรู้สา” ว่า
มันเป็นเรื่องไม่เหมาะสมไม่ควรแต่ประการใด ฉันเอง
เสียอีกที่รู้สึกอับอายแทนเพื่อน อยากจะหาอะไร
เข้าไปปกปิดของสงวนให้ แต่ก็เข้าไม่ติด ได้แต่ยืน
เก๋ๆ กังๆ ทำอะไรไม่ถูกอยู่อย่างนั้น

อาเกิดถอนหายใจอย่างหนักหน่วงก่อนพูดขึ้น
เป็นคำแรก “เธอเป็นใคร?”